

ZÁKON SVORKY

TRNISTÁ CESTA

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky 4: Tárnistá cesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

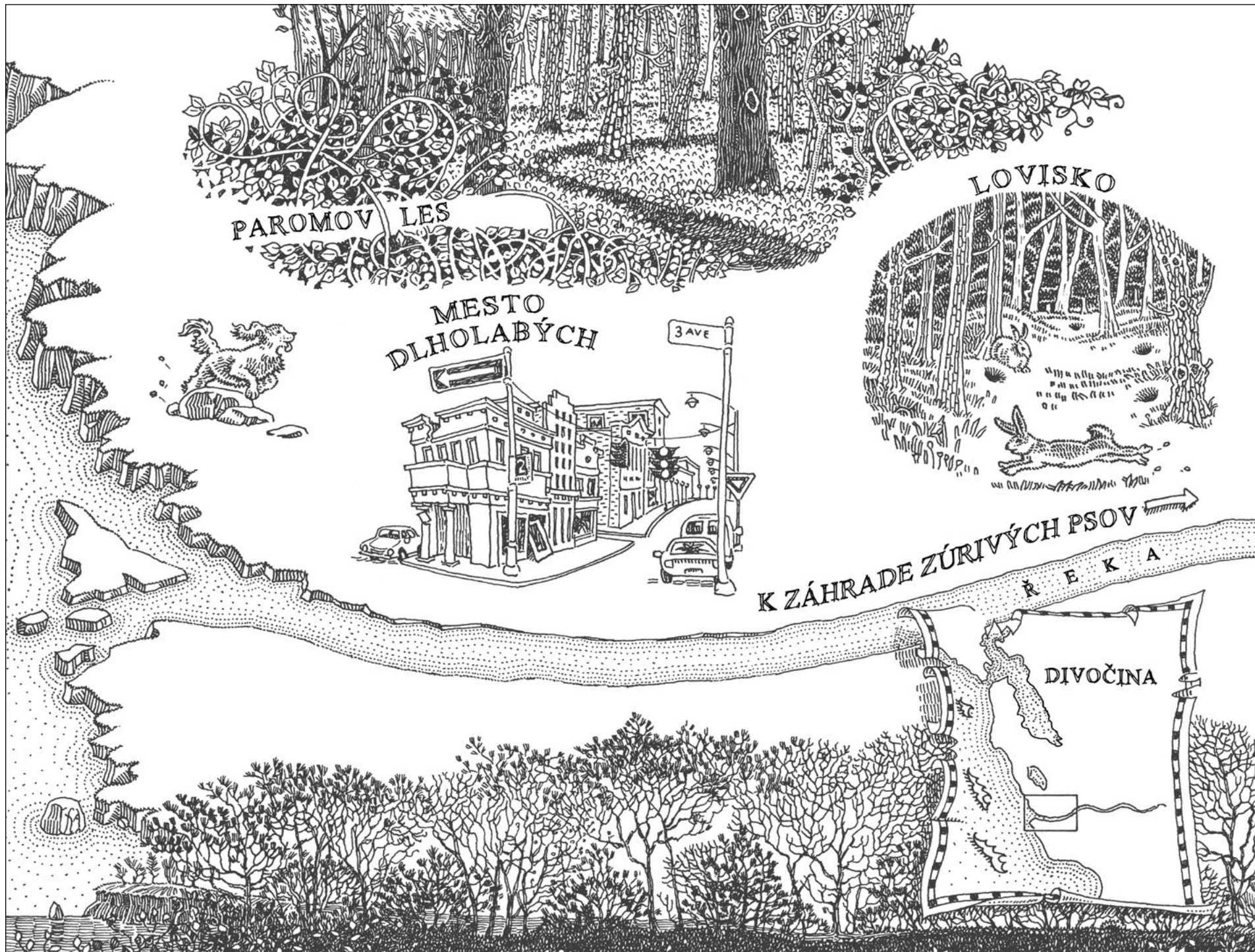
Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Zákon svorky 4: Tárnistá cesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

PAROMOV LES

LOVISO

MESTO
DLHOLABÝCH

3 AVE

K ZÁHRADĚ ZÚRIVÝCH PŠOV

ŘEKA

DIVOČINA

ZÁKON SVORKY

TRNISTÁ CESTA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

*S mimoriadnou vďakou Gillian Philipovej
Pre Rachel Mansfeldovú a Lucy Philipovú*

PROLÓG

„Vzdaj sa, Havko! Ja som Alfa!“

Piskľa zadychčane zaštekala a prevalila sa cez Havka, až sa okolo nich rozvírili obláčiky prachu.

Úhľadne pokosený trávnik navôkol bol vyschnutý z dlhých horúcich dní pod Slniečným psom a obe šteniatka spolu zápasi-li v záhone pestrofarebných kvetov, ktoré sem vysadili dlholabí. Toto malé územie ohradené plotom bolo také pokojné a bezpeč-né! Chcelo to už iba poriadnu bitku.

Havko kopal labkami, vyslobodil sa spod Piskle a vrhol sa na svoju sestričku.

„To teda nie si. Vodcom svorky som ja!“

Piskľa mala ňufáčik plný hliny, kýchla si a zavrčala vysokým hláskom. „Len počkaj, Havko.“

Nemotorne sa mu vrhla po krku, Havko sa prekotúľal, nechal ju cez seba preletieť a potom ju šteňacími zúbkami schmatol za prednú labu.

„Au. Au!“ zakňučala Piskľa.

„Neublížil som ti?“ zamrmal Havko a stále držal jej labku medzi zúbkami.

„Ha!“ Piskľa využila bračkové zaskočenie a pocit viny. Vykrútila sa mu a rozbehla sa preč. „Prekabátila som ťa, Havko!“ zaštekala.

„Ty jedna...“ Havko vyskočil a rozutekal sa za ňou. „Dostanem ťa, Omega...“

Náhle sa však prekvapene zastavil. Zvraštil ňufáčik. Čo je to za pach?

Piskľa zmizla za domom dlholabých a jej havkanie z diaľky takmer nebolo počuť, no Havko sa o ňu odrazu prestal zaujímať. Ten zvláštny pach ho nepríjemne páлил, až sa z toho rozkašľal. Pretrel si labkou ňufák, potriasol hlavou a žmurkal.

Potom si opäť kýchol. Bol ešte zadychčaný a či chcel, či nie, musel sa toho špinavého vzduchu nadýchnuť. Rozčúlene zakňučal.

To je hrozné. Čo to len môže byť? A kde je jeho psia mama? Havko sa utrápene zvinul do kľbka a roztriasol sa.

Počkať, pomyslel si vzápätí. Teraz som už predsa veľký psík.

Havko vyskočil a vytrepal si kožušok. Ten pach je veľmi silný a on je skvelý stopár – bude ten najlepší, aký kedy chodil po svete! *Zistím si to sám.* Havko zavetril a vydal sa za pachom. Snažil sa viac nekýchať a nekašľať. Vzduch ho páлил až v krku...

Tamto! Dvere do domu dlholabých boli otvorené a Havko do nich drgol ňufákom. Tu už bol pach taký silný, že mu vyhrkli slzy. *Lenže ja tomu musím prísť na koreň. Nemôžem sa otočiť a ísť preč...*

Váhavo vošiel do domu dlholabých a pazúriky mu cvakali na tvrdej dlážke. Pred ním stála najmenšia dlholabá – tá s dlhými

žltými vlasmi zamotanými do akéhosi chvosta. Mal ju rád. Často naňho zaštekala, aby sa s ňou išiel hrať, no teraz to neurobila.

Bola pohrúžená do akejsi novej hry. Vyliezla na sedaciu škatuľu a nakláňala sa cez lesklú kovovú vežu, na ktorej si dlholabí opekali jedlo. Havko zvrátil ňufáčik a zmätene naklonil hlávku.

Šteňa dlholabých malo čosi v predných labkách. Havko počul zašušťanie a potom dlholabá vytiahla akési tenké drievko. *Takže je to iba hra? pomyslel si. Hrá sa s nejakou novou hračkou. Možno sa smiem pridať!*

Čosi sa mu však nezdalo na pachu toho drievka. Zachytil ho aj z diaľky. Malo červenú špičku, akoby ho niekto namočil do krvi, a smrdelo akosi nedobre. A potom začul, ako hrozivo syčí ako had...

Toto sa mi nepáči...

Havko sa odrazu prestal trápiť, či si tým pohnevá svojich dlholabých. Už ten pach, zvuk a zvláštne drievko nemohol vydržať. *Prestaň s tou hrou, malá dlholabá, zahod' to!* Zdvihol hlávku a rozštekal sa najhlasnejšie, ako vedel.

Žltovlasá dlholabá svoju hračku vyľakane pustila. Len čo spadla na zem, vysypali sa z nej na kôpku ďalšie drievka. Havko opäť zaštekal a hrabal labkou po lesklej dlážke. Smradľavé drievka ho tak vystrašili, že sa k nim nemohol otočiť chvostíkom. A ich syčanie celý čas silnelo.

Malá dlholabá sa urazene a znepokojene mračila, ale Havko sa rozštekal ešte zúrivejšie. Nevie síce, čo sa deje, no musí privolať svoju psiu mamu.

Psia mama však neprišla. Miestnosť bola odrazu plná väčších dlholabých, ktorí vykrikovali a lapali dych. Jedna z nich, samička, zajačala a zdvihla malú žltovlasú do náručia.

Chvíľu vydávala karhavé zvuky. Havko prestal štekať a hovoril si, či sa nedostal do nejakého veľkého maléru.

Dlholabí si ho však vôbec nevšímali. Veľký samec dobehol k čírokameňu v stene a otvoril ho dokorán, aby ten príšerný smrad mohol vyletieť von. Ďalší samec, menší ako dvaja veľkí dlholabí, no väčší ako žltovlasá samička, si čupol vedľa Havka a zdvihol ho do náručia.

Havko sa vydesene triasol, ale nezdalo sa, že by sa mladý dlholabý hneval. Upokojoval ho, privinul si Havka na prsia a škrabkal ho pod bradou. „Dobry chlapec,“ hovoril stále dokola a niesol ho von. „Dobry chlapec!“

Boli už vonku, smrad zoslabol a ostatní dlholabí sa zhromaždili okolo Havka. Hladkali ho po hlávke a škrabkali za uškami. Staršia samička si malú pritískala k sebe aj napriek ostrým slovám, ktoré na ňu štekala, a v očiach sa jej leskla voda.

Havko so stiahnutým chvostíkom hľadel hore na dlholabých, no žiadny z nich ho nepokarhal za jeho náhly štekot. „Šťastie. Také šťastie. Šťastko...“

Už bolo toho všetkého naňho priveľa. Havko sa vylakane zavrteľ, až sa malému dlholabému vykrútil z náručia a ten ho postavil na zem. Len čo bol dole, rozbehol sa ku kôlni.

Psia mama mu vyšla v ústrety, vrtela chvostom a pozerala sa naňho hrdými žiariacimi očami. Havko sa zastavil medzi jej labkami a ona mu láskyplne obľizla hlávku.

„Dobrá práca, Havko,“ zašepkala. „Upozornil si dlholabých na čosi veľmi dôležité.“

„Vážne?“ zakňučal. „Bál som sa, že sa na mňa budú hnevať, lebo štekám. No tentoraz sa nehnevali.“

„Nie,“ pritakala jeho mamička a oblizla mu ušká. „Dokonca si myslím, že prišli na to, aké dostaneš meno, keď budeš veľký psík. Šťastko.“

Havko zvrátil ňufák. Nevedel sa ubrániť trochu sklamaniam, ktoré sa miešalo s pocitom hrdosti. „Myslel som si, že si meno budem môcť vybrať sám.“

„Vieš, to robia diví psi.“ Psia mama sa zatvárila mierne nesúhlasne. „Niektorí vôdzkovi psi mená od dlholabých neprijmú. No meno, ktoré ti dnes dali, je pekné – mal by si naň byť hrdý.“

„Šťastko,“ zamrmlal si pre seba Havko. Naposledy sa obzrel za dlholabými, no tí sa už vracali do svojho domova a zatvárali dvere. „Šťastko.“

Psia mama ho slabulinko drgla. „Je to pekné meno, Havko. Aj Blesk mal šťastie, keď ho zachránili Nebeskí psi, a o Lesopsovi sa vždy hovorilo, že sa naňho usmieva šťastie.“ V jej hlase počul pobavenie. „Je to meno, ktoré ťa uchráni pred problémami, môj maličký – a mne sa zdá, že sa ti to možno hodí. Skús sa naň pozerať ako na dar od Lesopsa.“

Po jej slovách sa Havko nafúkol pýchou.

„Šťastko.“ Oblizol si papuľku, aby ochutnal, ako sa mu nové meno vyslovuje. „Áno. Ak je od Lesopsa, potom je to určite dobré meno.“

Psia mama zaštekala od smiechu a postrčila Havka späť ku kôlni, kde spával s ňou a svojimi súrodencami. Steny kôlne sa kúpali v pomarančovom svetle zapadajúceho Slniečného psa a Havko cítil, ako sa mu pomaly chce spať. Bol to náročný deň a on túžil po mäkkej srsti, ktorú im dlholabí dali na spanie.

Domov a teplo – a teraz ešte Havkovi dali psie meno. Dlholabí

sú vždy dobrí. Vždy k nemu boli milí. Áno, vedel, že im môže dôverovať.

Som šťastko, pomyslel si Havko a ospalo sa pritúlil k psej mame, ktorá sa uvelebila v chladnom tieni kôlne. *A dúfam, že vždy budem...*

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko sa rútil lesom a pod labkami mu pukali halúzky. Cez konáre nad jeho hlavou prenikalo bronzové svetlo a krášlilo popadané lístie. Kúsok pred sebou videl bežať Ohniváka, veľkého psa zo svorky.

Šťastko zrýchlil a napínal svaly, aby s ním držal krok. Kdesi za ním bežala aj mladá Líza, no musel jej dôverovať, že za nimi nezaostane, lebo nechcel spomaľovať. Srdce mu búšilo a jazykom, ktorý mu visel z papule, vnímal pachť chladného lístia napadnutého hrdzou. Pripadal si silnejší a rýchlejší ako za veľa posledných nebeských pútí Mesačnej sučky. Mal pocit, že by mohol bežať naveky.

Je dobré byť v divočine, zamýšľal sa, keď lúče svetla prebleskovali na nerovný chodník. Je to veľmi vzdialené môjmu starému životu, keď som si hľadal jedlo v meste, ale páči sa mi to...

Kedysi by neveriacky zavyl nad tým, že sa vnútorne tak zmenil. Mal rád časy, keď bol psom samotárom, túlal sa ulicami mesta a zháňal zvyšky od dlholabých. Kedysi bol hrdý na to, keď obja-

vil staré nedojedené kurča zo škatule na odpadky pred Domom jedla.

A teraz som tu, ďaleko od mesta, pod zrakom Lesopsa – a využijam svoje zmysly, aby som ulovil tú najrýchlejšiu korisť.

Šťastko preskočil spadnutý kmeň a zaplavil ho pocit hrdosti. Nebolo to tak dlho, odkedy mu vnútili postavenie Omegu. Bol to trest za to, že sa k svorke pridal ako špión svojej sestry Belly a vôdzkových psov, ktorých vyviedla zo zničeného mesta dlhohlabých. Omegom bol naozaj nerád, no musel si priznať, že toto poníženie ho veľa naučilo o vernosti, pokore a o tom, aký je to pocit byť v podriadenej pozícii. Vďaka tejto skúsenosti bol teraz šľachetnejším psom. A oveľa viac si cení svoje nové miesto. Byť Omega bolo vo svorke to najnižšie postavenie zo všetkých a spadnúť tak nízko z postavenia váženého lovca a člena hliadky bol preňho obrovský šok.

Každá svorka, samozrejme, nejakého či nejakú Omegu potrebuje, aby tento pes robil poskoka a vykonával špinavú a neoblúbenú prácu. Šťastko vedel, že je to dôležitá rola. Lenže už nikdy to nebude jeho rola.

Teraz, keď boli na ceste, nebolo treba toľko psov na hliadke, zato bolo treba viac lovcov, ktorí by svorku uživili. Prebojovať sa späť v hierarchii mu dalo veľmi zabráť, no Šťastko bol odhodlaný. Vykonal každú podradnú prácu, ktorú od neho chceli, ale zostal ostrážitý, využil každú príležitosť a dožadoval sa možnosti predviesť sa v súbojoch s ostatnými psami. Ešte stále cítil osteň svojej prvej porážky – od hnedo-bielej lovkyně Iskry –, no nakoniec sa mu to podarilo. Teraz je aj on lovcem, psom s vysokým postavením, ktorého si členovia svorky vážia a cenia. Opäť sa ženie za

koristou a má za úlohu priniesť jedlo svorky, ktorá čaká v novom tábore v lese.

Úzka tiesňava nie je takým dokonalým domovom ako ich starý tábor – ten zostal ďaleko za nimi, na druhej strane bieleho skalného hrebeňa, medzi nízkym kopcom, ktorý ich chránil, a lúčkou posiatou kvetmi. Tiesňava v lese teraz však bola bezpečným miestom, kde mohli svoju cestu prerušiť, a bola dosť ďaleko od svorky zúrivých psov, ktorá ich ohrozovala.

Miestny les je neznámy, ale Šťastko je rád, že môže dôverovať svojim ostro vycibreným zmyslom a veriť v Lesopsa. Ranilo jeho hrdosť, že Britvin útok prinútil svorku zasa sa presťahovať – no nakoniec bol rád, že to urobili. Počas posledných zopár nebeských pútí Slniečného psa bol život príjemný. Šťastko chcel, aby to tak vydržalo čo najdlhšie.

„Šťastko!“ zaštekal mu cez rameno veľký hnedý pes Ohnivák. „Nezabudni – maj ňufák stále v strehu kvôli Britve a ostatným.“

„Bez obáv.“ Šťastko rozhodne nezabudne na krutú vodkyňu zúrivých psov. Naježila sa mu srst', keď si predstavil jej arogantnú tvár a vrčiacu špicatú papuľu. Vetril v mrazivom lese, či nezacítí nejakú stopu nepriateľa, ale zachytil iba pach hnijúceho lístia, tečúcej vody a drobných tvorov v zemi.

Britva sa k svorky ani nepriblíži. Som tu, aby som ju zastavil...

„Dobre. Zostaň v strehu a postaraj sa, aby ostatní boli tiež.“ Ohnivák otočil svoju veľkú hlavu a skúmal les.

„Alfa si je istý, že sa Britva vráti, aby sa pomstila.“

„Podľa mňa má pravdu.“ Šťastko zrýchlil a bežal po Ohnivákovom boku. „A má pravdu, keď nepustí žiadneho psa von osamote.“

Ohnivák povolil svaly a spomalil do klusu. „Teraz budeme pokračovať pomaly,“ zavrčal. „Už sme skoro pri lovisku.“

Polovlk Alfa trval na tom, aby išiel Ohnivák so Šťastkom na prvý lov v jeho novom postavení. Šťastko si bol celkom istý, že to je preto, aby boli silnejší, neznamenal to prejav nedôvery voči nemu. Bol to zvláštny pocit, že Alfovi predsa len záleží na Šťastkovom živote, po tom všetkom, čo sa medzi nimi stalo, a zdalo sa, že Šťastko a polovlk dospeli k akémusi prímeriu.

Zatiaľ.

Šťastko nemal pocit, že dakedy bude môcť Alfovi plne dôverovať, no to nebola myšlienka, o ktorú by sa mohol deliť s Ohnivákom. Ten bol tretím najvyššie postaveným členom svorky a bol ich vodcovi vždy hlboko a absolútne oddaný.

„Šťastko!“ Nadšené zahavkanie sa ozvalo z chumáča trávy naľavo, z ktorého sa vynorila Líza.

„Ty si nás dobehla,“ zaštekala Šťastko pobavene. „Dobrá práca.“

Mladá sučka zúrivých psov sa viditeľne nafúkla od hrdosti a zdvihla hlavu. Šťastko bol na ňu pyšný a zároveň ho troška zamrzala zlá predtucha. Hoci bola Líza ešte malá, dedičstvo zúrivých psov sa na nej už prejavovalo – pevné svaly, lesklá hladká srst' a silné čeluste plné ostrých zubov. Niektorí členovia svorky boli stále nervózni z toho, že medzi seba prijali zúrivého psa.

Blázni. Líza je asi taká zúrivá ako zajac.

„Maj oči otvorené, Líza,“ zavrčal na sučku potichu. „Nezabudni, že hľadáme bieleho zajaca, a Šípka sa zaprisahala, že jedného videla neďaleko tejto nory.“

„A prečo musí byť biely?“ zachmúrila sa Líza. „Okolo nás cítim toľko koristi.“

Šťastko zosmutnel, no prehovoril veselým tónom. „Alfa trvá na tom, že chce na Slávnosť pomenovania snehobieleho zajaca.“

Líza sklonila hlavu a energia akoby z nej razom vyprchala. „Aha. Pre Vrtka a Ňufku. Stavím sa, že to bude úžasné.“ Potom namosúrene zavrčala. „Niežeby som ja o pomenovaní niečo vedela.“

„Ani ja.“ Šťastko ju zvesela drgol ňufákom. „Ja som Slávnosť pomenovania nikdy nemal, Líza.“

„Vážne?“ Naklonila hlavu a zatvárala sa o čosi optimistickejšie.

„Vážne. Dokonca si ani nepamätám, kedy som svoje meno dostal. Niekedy sa mi vynorí matná spomienka, lenže...“ Šťastko pokrčil plecami. „Spomínam si na mladú dlholabú so žltými vlasmi zviazanými do chvosta. Bola v nebezpečenstve. Pamätám sa, akú zo mňa mala moja psia mama radosť. A začul som, ako dajaký hlas povedal Šťastko..., ale potom sa mi spomienka vytratí, práve keď sa ju chystám lapiť ako korisť, ktorá mi obratne vyklzne.“

Líza sa rozosmiala hlbokým hlasom, ktorý Šťastkovi pripomenul, ako veľmi rýchlo táto mladá sučka dospieva. „Tak aspoň nie som jediná.“

„Nie všetci psi to robia,“ poznamenal. „Spomeň si napríklad na vôdzkových psov.“

Líza otrávene zvrážtila ňufák. „Tí nerobia nič poriadne.“

Chuderka Líza. Tvári sa statočne, lenže ja veľmi dobre viem, že by zúfalo chcela dostať svoje dospelé psie meno ako ostatní. Aby zakryl to, ako sa na Alfú hnevá, priateľsky do nej štuchol. „Budeš mať svoju Slávnosť pomenovania, neboj sa.“

„To dúfam,“ zamračila sa. „Prečo Alfa nedovolí, aby som ju mala teraz?“

„Mám vám povedať, ako som svoje meno dostal ja?“ Ohnivák spomalil a kráčal opäť vedľa Šťastka.

„Rozprávaj.“ Šťastkovi odľahlo, že môže Lízu rozptýliť nejakým príbehom – aj keď bude o získaní mena.

A zdalo sa, že mladá sučka sa na Ohnivákovo rozprávanie veľmi teší. „Ako si sa volal ako šteňa?“ spýtala sa.

„Slimák!“ vyštekol Ohnivák so smiechom.

„Slimák?“ Líza sa naňho neveriacky pozerala.

„Áno, vážne,“ uistil ju. „Moja psia mama mi to meno dala, lebo som mal slimáky veľmi rád. Stále som ich lovil, obracal ich a oňuchával som im ulity.“

„Fuj,“ striaslo ju.

„No tak, Líza!“ okríkol ju Šťastko, hoci aj jemu sa to zdalo nechutné.

„Mal som slimáky veľmi rád. Aj teraz si sem-tam nejakého doprajem,“ dodal Ohnivák a opäť pobavene zavrčal. „Nemohol som však, samozrejme, navždy zostať Slimákom. Takže krátko po tom, ako mi vyrástli zadné zuby, ma moja svorka požiadala, aby som si zvolil pravé meno.“

„A ako si si ho vybral?“ vypytovala sa troška závistlivo Líza.

„Vedel som, že na takého veľkého psa som rýchly. Uvedomoval som si to od chvíle, čo som sa naučil behať. Dokázal som behať takmer tak rýchlo ako Blesk,“ smial sa Ohnivák, „alebo som si to aspoň myslel, keď som bol ešte mladý a namyslený. Pozoroval som Bleska na nebi a myslel na to, že pripomína ohnivú čiaru – a odrazu som to jednoducho vedel. V tej chvíli som pochopil, že moje pravé meno je Ohnivák. Nemyslíte si, že mi pristane?“

Šťastko pobavene zavrčal na súhlas, keď videl, aký je Ohnivák na svoje pekné meno hrdý. „Áno, pristane ti. Takže takto prebieha Slávnosť pomenovania? Psi si zvolia, čím a kým sú?“

Ohnivák prikývol. „Áno. Meno psa vystihuje jeho povahu. Preto je také významné. Je veľmi dôležité, aby si ho pes zvolil správne, lebo mu bude po celý život určovať, kým je.“

„To sa mi páči,“ zašepkal Šťastko.

„Aj mne,“ zosmutnela Líza.

Šťastko jej súcitne oblizol uško. „Ja som bol vždy pes samotár a nijaká svorka ma nikdy nenaučila, ako si vybrať meno. Ak však majú byť psi vo svorke, je podľa mňa dobré, že si môžu zvoliť, kým v tej svorke budú.“

„Presne tak,“ prikývol Ohnivák. „Keď si vyberie meno, stane sa pes skutočným členom svorky. Alebo členkou,“ dodal a prívetivo sa pozrel na Lízu.

„Je to prirodzenejšie ako dostať meno od dlholabých,“ zašepkal Šťastko a hlboko vnútri pocítil osteň ľúlosti.

„Oveľa prirodzenejšie,“ súhlasil Ohnivák. „Je to... pozrite sa! Tamto!“

V nízkych kríkoch sa mihol tieň. Iba matná hnedá šmuha, nie biela, no rozhodne to bol...

„Zajac!“ zaštekala Líza. Mladá sučka zahavkala a vyrazila za ušiakom.

„Líza!“ Šťastko vystrelil za ňou a ostro ju škrabol po zadku. „Potichu!“

Prudko sa zastavila, až okolo seba rozvírila zlatisté lístie. „Jaj.“

Ohnivák k nim pribehol a zavrčal. „Ešte ich okolo nás bude veľa – ak ich všetkých nevydesíš.“

Líza sklonila hlavu, zvesila chvost a kajúcne zakňučala. „Prepáč, Šťastko. Prepáč, Ohnivák.“

Šťastko jej nežne hryzkal uško na znak odpustenia. „Nič sa nestalo. Každý pes občas urobí chybu.“ Napriek tomu ho však v kožuchu znepokojene zamrazilo. Dlhobábí chovali zúrivých psov preto, aby útočili – nie aby sa zakrádali pri zemi a lovili. Líza je síce milá sučka, ale nemá prirodzený sklon k opatrnosti a prefíkarnosti, a to jej postaveniu vo svorke veľmi neprospeje.

Šťastko sa prikrčil a opatrne sa zakrádal pod hustými haluzami. Ohnivák sa pohyboval rovnako a zamieril naľavo od Šťastka, aby sa k miestu, kde mali zajace nory, dostal z inej strany. Korist' bola podľa všetkého dosť vyplašená. Aj keď sa psi snažili opatrne postupovať proti vetru, niektoré zajace už vkĺzli do brlohov. Ďalšie sedeli na zadných, dlhé uši zdvihnuté a ňufáčiky zvrátené v ostrom, chladnom povetrí lesa.

Nebolo na tom nič nezvyčajné – aj pre toho najopatrnějšího psa bolo ťažké zajace prekvapiť, pripomenul si v duchu Šťastko, keď ďalšie tri zmizli vo svojich podzemných chodbičkách. Len čo zazrel v kríkoch za brlohmi Ohnivákovu tmavú siluetu, zachytil Šťastko jeho pohľad a zažmurkal na súhlas. Vedel, čo Ohnivák chce, a ten mu dôveroval, že to aj urobí. *V tomto tkvie podstata života vo svorke...*

Potom Šťastko otočil hlavu k Líze a nastražil jedno ucho. Krotko sa prikrčila na predných labkách a priplazila sa k nemu s dychtivým výrazom a mierne rozochveným chvostíkom.

„Teraz môžeš využiť svoju nadmernú energiu, Líza,“ zašepkal Šťastko. „Stále si menšia ako my dvaja, takže môžeš byť naozaj užitočná.“ Mal radosť, že sa sučke rozjasnila tvár. „Vidíš tamtú

zajačiu noru? Predstieraj, že na ňu útočíš. Vrhni sa k nej a začni hrabať.“

„Mám iba predstierat’?“ Spýtavo naklonila hlavu s ostrými črtami.

„Zatiaľ.“ Šťastko kývol hlavou k nore. „A tentoraz môžeš robiť toľko hluku, koľko len chceš!“

Líza vyštekla od radosti a rozbehla sa k nore. Zvyšné zajace sa rozprchli a zmizli vo vzdialenejších norách, iba sa im zablyslí biele chlpy na chvostoch, no Líza sa sústredila na tú, ktorú jej Šťastko ukázal.

Zúriivo štekala, strkala hlavu dovnútra a zadok sa jej triasol. Plieskala chvostom okolo seba a prednými labkami hrabala v zemi.

Celé to vyšlo tak dobre, akoby to naplánoval sám Lesopes. Z okolitých dier sa vyhrnuli zajace a vydesene trielili preč. Žltnúcou trávou na čistine sa mihali ich rozmazané hnedé kožušky a Šťastko po nich skákal, chniapal a zabíjal ich tak rýchlo a čisto, ako len vedel. Zahnal sa labkou po ďalšom unikajúcom zajacovi a zahryzol sa mu do krku. Potom so zatajeným dychom zdvihol hlavu a obzrel sa za Ohnivákom.

Tri zajace sa vynorili Ohnivákovi takmer pred ňufákom, no nskočil po nich. Aj keď sa mu napnuté svaly chveli nedočkavosťou a loveckým sústredením, veľký pes ich nechal ujsť. Jeden zajac sa potkol a v behu urobil kotrmelec, ale Ohnivák sa ani nepohol z miesta a prikrčený čakal.

„Teraz!“ vyštekol Šťastko, keď z nory vystrelil biely fľak.

Ohnivák však už bol popredu. Jeden rýchly skok, cvaknutie mocných čelustí sprevádzané zapraskaním krehkej kostičky – a z papule mu bezvládne visel zakrvavený biely zajac. Šťastko na

chvíľu pocítil, ako sa ním prehnala vlna nadšenia z úspešného lovu. No potom sa nečakane zachvel od zlej predtuchy. Les vôkol neho akoby celý odrazu stíchol a zastavil sa, teličko bieleho zajaca mu zastrelo zrak a nemohol sa ani hnúť. Ohnivák naklonil hlavu a uprel naňho spýtavý pohľad.

Čo to so mnou je? Ved' sa nám to podarilo! „Prekrásny úlovok, Ohnivák!“ Šťastko sa otriasol a pocit, ktorý ho na chvíľu ochromil, sa zasa vytratil. Zdvihol hlavu i chvost a kráčal po čistine.

Líza mala hlavu ešte v nore a bolo počuť jej tlmený štekot, aká bola nadšená z lovu. Šťastko zastal a pobavene ju drgol do roztraseného zadku. „Dobre, už môžeš prestať, Líza.“

S námahou vytiahla zašpinenú hlavu z nory. S nastraženými ušami a otvorenými čeľustami si oblizovala hlinu z ňufáka.

„To bola zábava!“ zakňučala.

„Som rád, že si sa dobre bavila,“ precedil sucho Ohnivák cez bieleho zajaca, ktorého držal v papuli. „Odvedla si dobrú prácu.“

Šťastko pomaly zavrtel chvostom a oňuchal chlpaté biele teličko. Opäť ho zamrazilo v chrbte, no otočil sa, aby pozbieral svoje úlovky.

„Tak pod', Líza. Síce si túto korisť sama nezabila, ale môžeš mi ju pomôcť odniecť do tábora.“

„Jasné, Šťastko!“ Líza plná nadšenia ako šteniatko schmatla do zubov dva zajace.

Keď odchádzali z čistiny, Šťastko sa opäť otočil k miestu, kde Ohnivák zabil vytúženého bieleho zajaca. Na bledom kameni sa leskla malá kaluž červenej krvi. Šťastko zovrel korisť v čeľustiach o čosi pevnejšie.

Bol to lov. Normálny, ako každý deň, nič viac. Na tom zajacovi nebolo nič nezvyčajné. Len tá prekvapivá biela farba kožuška.

DRUHÁ KAPITOLA

Spiatočná cesta viedla plytkým údolím lemovaným trnitými kríkmi a žihľavou a lúče Slniečného psa vrhali na zem dlhé tieňe aj tých najmenších stromčekov. Do tábora to nemali ďaleko, no Šťastko hodlal zostať v strehu.

Všade panoval pokoj a vzduch bol mierne mrazivý, takže okamžite zbystril pozornosť, keď blízko nich čosi zašuchotalo. Zastavil sa a uvidel, ako sa spomedzi holých halúzok vynoril zlatistý obrys.

„Bella,“ pozdravil svoju sestru.

Bella sa neistým pohľadom zatúlala k Ohnivákovi a Líze. Otrepala sa, ale zostala stáť na mieste. „Ahoj, Šťastko.“

Šťastko odložil zajace na zem a zaštekal na Ohniváka. „Dobehnem vás.“

Ohnivák sa obzrel cez plece, prikývol a pokračoval s Lízou v chôdzi.

Šťastko obrátil pozornosť k Belle, ktorá sa prechádzala sem a tam a vyhýbala sa jeho pohľadu. *Moja sestra*, pripomenul si v duchu – i napriek tomu mu však pripadala oveľa viac cudzia

ako Ohnivák. Nebolo to tak dávno, čo bola pripravená obetovať ho pre dobro svojej vôdzkovej svorky.

Bella nakoniec zastala a zopárkrát labkou zahrabala do zeme, až v suchej hline zanechala ryhy.

„Šťastko,“ dostala zo seba napokon. „Ani sme sa poriadne nerozprávali, odkedy...“

„Odkedy čo?“ vyštekol Šťastko ostro, keď sa odmlčala. „No tak, Bella. Vari ani nedokážeš pomenovať to, čo si urobila?“

Zdvihla zlatistú hlavu a po prvý raz naňho uprela dlhší pohľad. Videl, ako sa jej stiahli svaly okolo hrdla.

„Odkedy som tá nechala s Alfovou svorkou,“ zavrčala potichu. „A odkedy som potom zaútočila spolu s líškami.“

„Som tvoj brat,“ zaštekal zatrpknuto Šťastko. „No zdá sa, že som tu len pre to, aby ma niekto využíval ako obeť.“

„Ale no tak, Šťastko,“ namietla Bella nešťastne. Zvinula si chvost tesne okolo tela a prikrčila sa na predných labkách. „Čo sa už nepamätáš na našu šteňaciu svorku? Zabudol si, ako sme sa k sebe vždy večer pritúlili v teple pri našej psej mame?“

Hlboko zavrčal. „Myslíš si, že keď mi pripomenieš našu šteňaciu svorku, zabudnem na to, čo si vyviedla?“

„Nie! Pokúšam sa ti povedať niečo iné, Šťastko. Ty si už nepamätáš všetky tie príbehy, čo nám mamička rozprávala?“

V nežných hnedých očiach mala prosebný výraz. „Učila nás o vlkoch, pamätáš? *Vyhýbajte sa vlkom, vravievala. Sú zlí. Držte si od nich odstup, šteňatka moje!* Myslela som si, že bude správne Alfu poraziť. Myslela som si, že je to to najdôležitejšie.“

„Aha. Nechala si sa šteňacími rozprávkami vydesiť tak, že si ma zradila. To mi chceš povedať?“

„Je to síce iba polovičný vlk,“ pokračovala zúfalo Bella, „ale vyzerá preda ako vlk, no nie? Myslela som si, že predstavuje hrozbu!“

„Preto si ma požiadala, aby som bol твоjím špiónom v jeho svorke?“ odsekol Šťastko. „A zároveň si ma aj klamala? Máš veľmi zvláštnu predstavu o tom, ako ma chrániť, Bella.“

„Snažila som sa urobiť správnu vec, naozaj. Myslela som si, že by si bol vo väčšom nebezpečenstve, keby si vedel, čo chystáme.“

Šťastko pohľadovo zvrátil ňufák. „Čo potom ty, sestrička? Ty s tým polovlkom teraz žiješ v jeho svorke! Čo sa stalo s твоjím udržiavaním odstupe? Teraz sa neriadiš tým, čo nám mamička povedala, všakže? Nemôžeš sa už vyhovárať na jej slová.“

Bella sa prikrčila ešte nižšie, priplazila sa po zaprášenej ceste bližšie a prosebne plieskala chvostom do trávy. Pritlačila čelusť k zemi a zažmurkala na brata. „Teraz už viem, že som urobila chybu, Šťastko. Nikdy som nemala v úmysle, aby sa ti niečo stalo. Myslela som to dobre, ale bol to omyl.“

Oči sa jej zaleskli a nešťastne zvesila uši. *Ona čaká, kým jej odpustím*, pomyslel si utrápene Šťastko. *Problém je v tom, že nemôžem. Ešte nie.*

„Ty myslíš, že dobrý úmysel ospravedlní to, čo si urobila?“

Bella náhle vyskočila a Šťastko sa mykol dozadu. V očiach, ktoré predtým vyzerali temné a nešťastné, sa razom zablysol hnev. Zavrčala:

„Prestaň sa stále ľutovať, Šťastko!“

„Čože?“ ohúrene nastražil uši a stál bez pohnutia.

„Čo keď sa Alfa vyhrážal, že ma zabije?“ štekala zúrivo. „Áno, som tvoja sestra. A ty si neurobil nič, aby si ma bránil!“

V Šťastkovi sa pohlo svedomie, ktoré mu podlomilo všetok hnev. *Má pravdu. Bruno sa Belly zastal, no ja nie.*

Šťastko sa posadil na zem a hľadel na sestru. V jej výraze sa bolestivo miešal hnev s ľútosťou.

Spomenul si na deň, keď Bellu opäť našiel, v ten deň, keď so svojou provizórnou svorkou odrazila útok líšok, ktoré ho ohrozovali v obchodnom dome dlholabých. Spomenul si na šok, keď ju opäť uvidel po takom dlhom čase, i na to, akú mal radosť. Spomenul si na príval šťastia, keď sa rozhodol zostať chvíľu s ňou a jej svorkou. A ktorý pes by si bol pomyslel, že sa to skončí tak, ako sa to skončilo?

Ja nechcem, aby to medzi nami vyzeralo takto.

V ňufáku ho poštekľil akýsi pach. Keď sa pozrel k trnitým kríkom, ktoré chránili tábor, zazrel pár tmavých očí v útlej špicatej tvári. Mladá sučka zúrivých psov ich po celý čas pozorovala – a počúvala.

„Líza,“ zaštekal.

Tá sa váhavo pretiahla medzi trnám a podišla so stiahnutým chvostíkom k Šťastkovi a Belle. Lúče neskorého Slniečného psa dodávali jej lesklému kožušku bronzový nádych a Šťastkovi znepokojivo pripomínala vodkyňu Lízinej bývalej svorky, Britvu.

Jej úctivý hlas sa však na Britvu v ničom nepodobal. „Ospravedlňujem sa, Šťastko. Nemala som vás počúvať, no robila som si starosti.“

Šťastko vrhol pobavený pohľad na Bellu a potom sa otočil späť k Líze. „A prečo si si, pri Zemesučke, robila starosti? Bellu predsa poznáš.“

„Lenže práve o to ide. Ty a Bella.“ Líza si čupla na zem a zvesila

uši. „Keby som tak ešte mala svojich súrodencov. Vy ani neviete, aké máte šťastie.“

Šťastka ako ťažký kameň zavalil pocit hanby. Samozrejme, Líza predsa o súrodencov Vrtka a Hundroša prišla – jeden je mŕtvy a druhého si odviedla krutá Britva.

„Prepáč, Líza,“ zavrčal potichu. „Ja som na tvoju stratu nezabudol. Lenže medzi mnou a Bellou sa jednoducho... stali rôzne veci. Musíme ešte...“

Líza k nemu zdvihla smutný pohľad. „Mali by ste byť vďační, že stále máte jeden druhého,“ zašepkala rozpačito. „Aspoň ja si to myslím. To je všetko.“

Mladá sučka sa zdvihla a pomaly odchádzala k tábora so zvesenými plecami a chvostom.

Šťastkovi poskočilo srdce a plieskal chvostom do zeme, aký na ňu bol pyšný. Líza prejavila na svoj vek veľkú múdrosť.

Keby teraz to šteňa videl Alfa, napadlo mu. To by mu ukázalo, aká je láskavá sučka.

Bella potichu zakňučala a on sa jej konečne pozrel do očí. Uvidel v nich vrúcne želanie, ktoré mu pripadalo dôverne známe.

Líza má pravdu. Obaja sme teraz vyvedení z miery, ale...

Sotva stihol otvoriť papuľu, aby k svojej sestričke prehovoril láskavejšie, keď vtom sa nebom rozľahol ohlušujúci treskot a vyrazil z neho záblesk jasného svetla. Obaja vyplašene zdvihli hlavy a na hádku okamžite zabudli. Mračná nad nimi boli tmavé a pochmúrne a vyzerali také ťažké, že by dokázali rozdrviť celý svet.

„Blesk!“ zjajkla Bella. „Rozštekal sa!“

„Musíme sa niekam skryť,“ zakňučal Šťastko.

Schmatol do zubov svoje zajace. Potom s Bellou vyrazili a na

zem už padali velikánske dažďové kvapky. Blesk opäť vyskočil a pri jeho dunivom štekote sa celé nebo zatriaslo.

„Šťastko!“ zavyla vydesene Bella.

„Rýchlo! Tadiaľto!“ Šťastko zazrel piesčité pahorok, ktorý bol síce celý mokrý, no bol bližšie ako ich malá tiesňava. Vyskočil na drobný povrch. Až v poslednej chvíli si všimol tmavé ústie malej nory priamo pod svojimi labkami. A kde sú takéto malé nory, mohol by byť aj...

Jazvec! Vybehol z diery, celý vydesený a rozzúrený. Šťastko sa pri svojej rýchlosti už dostal ďalej za jazvečiu noru, no hneď za ním bežala Bella – zviera zaútočilo na ňu a skočilo jej na chrbát. V širokej tvári s bielymi pruhmi Šťastko zazrel zlomyseľné očká ako dva kamienky práve vo chvíli, keď zviera zaborilo zuby Belle do krku a seklo ju dlhými pazúrami po pleci. Zvreskla a laby sa jej podlomili od bolesti.

Šťastko znova pustil zajace na zem, zoskočil z kopčeka a zaprel sa jazvecovi labkami do chrbta – no ten bol prekvapivo rýchly. Bleskovo sa obrátil, zasekol mu pazúry do ňufáka a uštedril hlbokú ranu. Šťastkovi prebehla tvárou ostrá bolesť a zúrivo trepal hlavou, ale to zákerné stvorenie sa ho držalo, napajedene vrčalo a cerilo zuby.

Keď znova preskočil Blesk, po nebi sa rozlialo biele svetlo. Jazvec zaskočene povolil zovretie a Šťastko ho konečne striasol. Zviera spadlo a prekotúľalo sa. Bella naňho skočila a pritlačila mu chvost do piesčitej zeme. Šťastko mu zaboril zuby do striebriстого zátylku, držal ho a jazvec sa zvíjal a vrtel.

Šťastka bolela hrud' a do ňufáka mu stále vystreľovala bolesť ako horúce ostne, no sústredil sa na to, aby celou svojou váhou udržal

jazveca na zemi. *Nesmiem ho nechať hrýzť!* Už sa s týmito tvormi stretol a vedel, že ak musia, bojujú na život a na smrť.

Blesk prebehol ešte raz a zatriasol mračnami. So zábleskom svetla sa objavil aj pach, ktorý Šťastka páčil v ňufáku – čosi hrozivo povedomé.

Prichádza sem, pomyslel si. Ten zlý dážd' – dážd', ktorý nás v poslednom tábore štípal v kožuchu!

Otočil sa a ustráchané sa pozrel na nebo. Jazvec sa chopil príležitosti, zhodil ho a vystrelil nabok, aby unikol Belle, ktorá sa po ňom vrhla. Rozzúrene sa zahnal pazúrmí po Šťastkových slabinách.

V tom krátkom okamihu po útoku Šťastko necítil nič – potom naňho však dopadol dážd', prival vody a mokrého popola. Čierne vločky sa mu lepili na mokrý kožuch a presakovali do rán. Dážd' ho štípal väčšmi než rany od jazvečích pazúrov. Zdalo sa, akoby mu prenikal do mäsa a zabáral sa až do kostí.

Zúrivy bolesťou a hnevom sa vrhol na jazveca a zovrel mu krk medzi zubami. Divoko ním triasol a nakoniec ho pustil na zem ako bezvládnny premáčaný uzlíček.

„Je mŕtvy, Šťastko!“ zhĺkla zadychčane Bella. Krčila sa pri zemi a triasla sa od hlavy po chvost.

„Si celá, Bella?“ Šťastko vedľa nej odľukoval a ustarane ju oňuchával.

„Nič mi nie je.“ Sestra sa s námahou zdvihla na labky a vytrepala si mokrý kožuch. „No ty si zranený!“

Dráždivý dážd' už ustal a len sem-tam spadlo ešte zopár kvapiek. V chladnom vetre zletelo niekoľko čiernych vločiek, no rana na boku Šťastka stále páčila. Oňuchal ju a skúsil obliznúť, ale striaslo ho, keď na jazyku zacítil štiplavú chuť popola.

„Som v poriadku,“ odvetil. „Je to len škrabanec. No ten dážd páli.“

Zdvihol hlavu a sledoval, ako fialovočierne mračno pláva preč. Z prietrže mračien zostal už len rozmazaný tieň nad kopcami v diaľke. Takže svorka zlému dažďu neunikla – o dôvod viac pokračovať v ceste. Musia sa dostať preč od toho, čo otravuje okolitú zem. V novom tábore na tejto strane bieleho skalnatého hrebeňa nie je o nič bezpečnejšie ako inde. Odkedy Veľké zavrchanie zničilo mesto a ich domovy, musia sa psi neustále presúvať ďalej, vytvárať nové svorky s polovlkmi, odrážať útoky zúrivých psov...

Kedy sa to všetko skončí? dupal Šťastko.

Spomenul si na Kriváka, chromého psa, ktorý zo svorky odišiel. Šťastko o sebe vždy uvažoval ako o psovi, ktorý vedie samotársky život, no bol to Krivák, kto sa vydal na cestu sám, kto sa cítil zavrhnutý vlastnou svorkou. Ako vôbec v týchto ťažkých časoch prežíva?

„Zachránil si ma,“ zašepkala Bella. „Ďakujem.“

Šťastko si oblizol pysky a opäť sa otrepal. Musí si zachovávať nádej, zoči-voči všetkým tým zmenám. „Možno nám Nebeskí psi chcú povedať, že život je v týchto časoch príliš krehký na nejakú vzájomnú nevraživosť.“

Bella sa primotala na predných labkách k nemu. Šťastko pritúlil ňufák k jej krku. Líza má pravdu – ešte šťastie, že majú jeden druhého. Nech už má Bella akékoľvek nedostatky a on sa na ňu hnevá, nemôže jej to večne zazlievať.

„Tak pod,“ vyhlásil chrapľavo. „Vrátíme sa do tábora. Mali by sme povedať ostatným, čo sa stalo. Navyše nás čaká oslava.“

„Už meškáme,“ dodala Bella, ktorá kráčala po jeho boku späť cez násyp. „Dúfam, že Alfa chápe, čo dokážu jazvece.“

„Či už to chápe, alebo nie, potrebujem s ním hovoriť,“ zamrm-lal Šťastko čiastočne sám pre seba. „Musíme urobiť kopu rozhod-nutí.“ Pozbierali spolu zajace a zamierili k tábora.

Slnečný pes za kopcami osvetľoval ich kroky aspoň niekoľkými poslednými tlmenými lúčmi blížiacceho sa súmraku. Celkom na okraji, v miestach, kde sa končili stromy, sa Šťastko zastavil a vy-ľakane zavetřil.

„To je šteňací pach,“ povedal, nastražil uši a pohľadom skúmal čistinu. „Necítiš to, Bella?“

Rozšířila nozdry. „Máš pravdu. A je čerstvý. Tak krátko po tom lejaku?“

Šťastko prikývol. „Nech už to bol ktokoľvek, prešiel tadiaľto pred chvíľou.“

„Bola to Líza?“ spýtala sa neisto Bella.

„Nie. Jej pach dobre poznám a toto nie je ono.“ Šťastko zmäte-ne zvrastil tvár. „Podľa mňa to nie je nijaké šteňa z našej svorky.“

„Ale je tamto.“ Bella nastražila uši, keď zazrela mladú sučku, ako na nich s obavami čaká na okraji tábora.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa Šťastko, keď podišli k Líze.

„Mala som obavy.“ Sučka ich prišla pozdraviť. „Musela som sa vrátiť a uistiť sa, že sa vám nič nestalo.“

„Sme živí a zdraví,“ odpovedal Šťastko. „Iba nás navštívil Blesk.“ Líza však úzkostlivo kňučala.

„A nič iné tam nebolo?“ spýtala sa a pohľad sa jej zatúlal k lesu a vyčnievajúcim skalám. „Nijaké iné tvory ste nevideli?“

„Len jedného velikánskeho jazveca!“ odvetila Bella a jej štekot bol plný predstieranej statočnosti. „No porazili sme ho, však, Šťastko?“

Šťastko ani nevedel, čo ho mátie väčšmi – sestrina náhla ukážka smelosti alebo Lízino netradičné správanie.

Ako by tá malá sučka mohla vedieť, že sa stretli s iným zvieraťom? A prečo nevládze odtrhnúť zrak od krajiny za nimi?

Keď všetci traja vchádzali do tábora, Šťastko sa ňufákom dotkol jej uška. „Zachytil som tam akýsi pach,“ povedal Líze a bedlivo sledoval jej reakciu. „Nedávno tadiaľ prešlo akési šteňa. Nejaké cudzie, nie z našej svorky. Nevidela si ho?“

„Nie. Čo by tu robilo cudzie šteňa?“ Líze šklbalo svalmi na tvári a oblizla si pysky. Šťastko sa na ňu zamračil, no vyhýbala sa jeho pohľadu. „Á, tuším ma zháňa Bystrina!“ Líza sa rozbehla k skupinke psov, ktorí odpočívali pod kríkom.

Šťastko zostal stáť a pozeral sa za ňu. Nepočul, že by Bystrina Lízu volala – dokonca ani nevidel jej hnedočierny kožuch v skupinke psov, medzi ktorými Líza zmizla.

Spomenul si na cudzí šteňací pach a zježila sa mu srsť na zátylku. Líza sa akosi ponáhľala, aby unikla pred jeho otázkami.

Niečo sa tu deje, pomyslel si. A ja hodlám zistiť, čo to je.

TRETIA KAPITOLA

„Čo vám trvalo tak dlho?“

Šťastko sa otočil a pozrel sa do prenikavých jantárových očí Alfu, ktorý si ho premeriaval s nepriateľskou zvedavosťou. Zhlboka sa nadýchol, prišiel k polovlkovi, ktorý ležal rozťahnutý na trávnom kopčeku, kam ešte dopadalo posledné svetlo, bokom od ostatných psov zhromaždených v skupinkách. V tábore už bolo vo vzduchu cítiť mráz a po tráve, v ktorej sa predlžovali tieň, sa plazil závoj hmly. Šťastka striaslo.

„Takže?“ zavrčal Alfa hlbokým hlasom. „Ohnivák sa s bielym zajacom vrátil už dávno. Kde si bol?“

„Prepáč, že som sa zdržal, Alfa.“ Šťastko hovoril pokojným, rozvážnym hlasom. „Zastavil som sa, aby som sa porozprával s Bellou. Museli sme niečo... prebrať. A zachytil som pach čohosi...“

„Dost!“ zavrčal Alfa a náhle sa zdvihol na všetky štyri. „Vari som ti to nedal najavo dosť jasne, pouličný pes? Nijaký pes by mimo tábora nemal riskovať. A to vrátane trkotania a potuliek za jeho hranicami, kým na vás čaká svorka!“

Šťastko sa naježil. „Nič také sa nestalo...“

„Prečo si sa odtrhol, keď vieš, že niekde tam vonku je Britvina svorka? Nahánajú nás, Šťastko, a ak sa nebudeme držať na špičkách labiek a nebudeme ustavične v pohybe, potom nás vystopujú.“ Alfa odrazu vytreštil oči, keď si všimol ranu na Šťastkovom boku. „Čo sa stalo? Napadli vás? Ak je to Britvina práca, ja ju...“ Veľký polovlk zmeravel a zavrčal.

„Nie!“ zaštekal chvatne Šťastko a potom kajúčne zvesil hlavu. „Nie, Alfa, nebola to Britva. Nebola nikde na dohľad. Bol to iba jazvec, nič iné.“

Alfa zvrastil ňufák. „Ty si sa rozptyľoval jazvecom? To je trápne. Len hlúpa šarvátka!“

„To teda nebola,“ trval na svojom Šťastko. „A stalo sa čosi oveľa znepokojivejšie. Vrátil sa dážď – ten zlý dážď.“

Alfa nastražil uši. „Si si tým istý? My sme žiadny zlý dážď nevideli.“

„Vietor ho odvial preč, no videl som tie čierne vložky a cítil som, ako štípe v tejto rane. Zatiaľ sme mu neunikli.“

Alfa sa po prvý raz zatváril neisto, prestal sa ježiť a jeho hnev polavil. „Takže sa budeme musieť opäť presťahovať,“ zavrčal napoly len tak pre seba. Potom sa mu v očiach zablysko zlato. „No až po Slávnosti pomenovania. Tú nič nezmarí.“

Akoby začuli jeho slová, pribehli k nim ňufka s Mrvkom a prudko zabzdili, až vôkol seba rozvírili lístie. Azda zabudli na svoju hrôzu z krutého polovlka a ich štekot prekypoval nadšením. „Alfa, už je čas? Už?“

Šťastko si všimol, že za nimi prišla aj Líza. Uši mala nastražené a oči plné nádeje. Šťastka až zaboľelo, keď videl, ako dychtivo sa tvári.

Kdeže, pomyslel si, pre teba dnes nijaká Slávnosť pomenovania nebude, Líza. Nielenže bola mladšia ako Ohnivákove a Lunine šteňatá, no Líza bola navyše zúrivý pes – a všetci psi vedeli, že Alfa sťažka dokáže znieť, že má jedného z takých psov vo svojej svorke, hoci mladého a malého. Líza nebude sláviť nijaké Pomenovanie nielen dnes, ale možno nikdy. Ak sa mi to nepodarí zmeniť.

Nemohol však prísť na to, ako. Vtom už sa ozvala Strela, rýchlonohá zástupkyňa vodcu svorky, ktorá svojím veliteľským štekotom všetkých zvolávala. Psi v celom tábore vyskočili na labky, vôdzkovi psi rovnako dychtivo ako ich diví priatelia. Vlúdny pastiersky pes Miki pribehol spolu s Iskrou a statný Bruno prišiel k stredu čistiny po boku čiernohnedej loveckej sučky Bystriny a bol viditeľne rád, že stojí vedľa nej.

Hoci psi z bývalej vôdzkovej svorky boli stále najradšej spolu – a nepochybne občas spoločne spomínali na svojich stratených dlholabých – Šťastko sa tešil, že si tak rozumejú s divou svorkou.

Hnedočervená lovecká sučka Šípka sa voči nim stále správala trochu odmerane, no pomerne prívetivo. Nijaký zo psov, vôdzkových ani divých, nemal veľmi v láske Kňuča so splošteným ňufákom, no Zorka ochotne klusala vedľa neho a priateľsky sa s ním rozprávala. Vodná sučka Marta debatovala s oveľa divokejšou Lunou a obe ich spájaj materinský pud. Malá Margarétka pribehla k Ohnivákovi a havkala na pozdrav, lebo jeho veľkosť jej vôbec nenaháňala strach. *Moji vôdzkovi priatelia do tejto svorky naozaj zapadli*, pomyslel si Šťastko s radosťou.

Členovia svorky podišli ku kope koristi. V ten večer sa nikto skleslo nepretáhal ani sa bezstarostne nevliekol. Každý pes sa vždy tešil na čas, keď sa všetci podelia o jedlo, ale tentoraz bolo vo

